

בעניין:

1. נגיב אבו רקיה, ת"ז 035347103
2. סוהיר חביבאללה, ת"ז 025876061
3. קרים ג'ובראן, ת"ז 080497761
4. בצלם – מרכז המידע הישראלי לזכויות האדם בשטחים
5. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר
ע"י ב"כ עוה"ד עידו בלום (מ"ר 44538) ו/או עביר ג'ובראן-
דקואר (מ"ר 44346) ו/או יותם בן הלל (מ"ר 35418) ו/או חוה
מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או
נירית היים (מ"ר 48783) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נגד -

אלוף פיקוד הדרום

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם, מדוע לא יתירו את כניסתם של העותרים 1-3, נציגי ארגון זכויות אדם, לרצועת עזה.

בקשה לדיון דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה .

העותרים מבקשים להיכנס לרצועה לשם תיעוד ובחינה מקרוב של הנסיבות ההומניטאריות ומצב זכויות האדם ברצועת עזה בעקבות הלחימה (מבצע "עופרת יצוקה"), וכן על מנת להכשיר בדחיפות עובדי שטח מטעמים ברצועה.

מובן שבנסיבות אלה גורם הזמן הוא מכריע, ועל כן קיימת חשיבות לכניסתם של העותרים לרצועה בהקדם האפשרי וסמוך ככל האפשר לסיום הלחימה.

על אף האמור, משתהה המשיב בטיפול בכניסתם של העותרים ואינו משיב לפנייתיהם.

ואלו נימוקי העתירה

הצדדים

1. העותר 4, בצלם – מרכז המידע הישראלי לזכויות האדם בשטחים (להלן: **בצלם**) הנו ארגון שהוקם בשנת 1989 על-ידי אנשי רוח, משפטנים, רופאים, עיתונאים וחברי-כנסת. מטרתו העיקרית של העותר הן להיאבק נגד הפרות זכויות האדם בשטחים באמצעות תיעודן והבאתן לידיעת הציבור הרחב וקובעי המדיניות; להילחם בתופעת ההזחקה וההכחשה הקיימת בחברה הישראלית ולתרום ליצירת תרבות של זכויות אדם בישראל.

במשך שנות פעילותו רכש בצלם מקום של כבוד בקהילה הבינלאומית של ארגוני זכויות-האדם. בדצמבר 1989 זכה בצלם בפרס קרטל לזכויות האדם. הדו"חות שמוציא בצלם קנו להם שם של אמינות. הרשויות בישראל מתייחסות לדו"חות אלו במלוא כובד הראש. הדו"חות מהווים מקור מידע חשוב גם לעיתונאים ודיפלומטים. בין היתר, קיימת הסתמכות על נתוני בצלם בדו"חות של מחלקת המדינה האמריקאית.

2. עד חודש ספטמבר 2000 התאפשר לבצלם לנהל תחקירים ברצועת עזה באמצעות תחקירנים ישראלים, שקיבלו היתרים לצורך זה מטעם המשיבים. הדבר השתנה החל מסוף חודש ספטמבר 2000, ועל רקע פרוץ האינתיפאדה השנייה, שכן המשיב צמצם מאוד – כמעט באופן מוחלט - את האפשרות של ישראלים להיכנס לרצועה.

לאור המציאות אותה יצר המשיב ועל מנת להמשיך במסורת הארגון, לסקור ולעקוב אחרי הפרות זכויות האדם ברצועה, החל בצלם להעסיק תחקירנים מתוך אוכלוסיית הרצועה.

בהתאם לכך, מזה שנים מעסיק בצלם בעזה שני תחקירנים מטעמו, אולם בלית ברירה נעשה הדבר מבלי שאותם תחקירנים הוכשרו במשך שנים פנים אל פנים על ידי הצוות המקצועי של הארגון. במהלך הלחימה בעזה גייס בצלם שני תחקירנים נוספים, אף הם לא הוכשרו כנדרש.

3. העותרים 1-3 (להלן: **העותרים**) הם עובדי ארגון בצלם: העותר 1 הוא מנהל אגף עובדי שטח, העותרת 2 היא רכזת מידע והעותר 3 הוא תחקירן.

4. העותר 5, המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר (להלן: **המוקד להגנת הפרט**), הוא עמותה רשומה, ללא מטרת רווח, הפועלת לקידום זכויות האדם של תושבי השטחים הכבושים. המוקד להגנת הפרט הוקם בשנת 1988, על רקע אירועי האינתיפאדה הראשונה ומאז ועד היום טיפל בעשרות אלפי פניות, בדרך של פניות לרשויות המדינה ופעילות משפטית, הן בייצוג אחרים והן כעותר ציבורי. כמו כן עוסק המוקד בהוצאת דוחות תקופתיים ודוחות נושא, כחלק ממטרותיו הציבוריות, ורצונו לממש את העיקרון הדמוקרטי של זכות הציבור לדעת.

5. המשיב, אלוף פיקוד הדרום, מוסמך לאשר כניסת ישראלים לשטחי רצועת עזה מטעם המשיבה 3, מדינת ישראל, השולטת במעברים לרצועת עזה וממנה מזה למעלה מארבעים שנה.

בעבר החזיק בסמכות זו בהיותו הגורם הצבאי שפיקד מטעם ישראל על רצועת עזה ובהתאם לצו צבאי, שקבע את שטחי הרש"פ ברצועת עזה כשטח צבאי סגור. כיום הוא מפעיל את אותה סמכות בהתאם לפרשנותו לסעיף 24 לחוק ליישום תוכנית ההתנתקות, התשס"ה-2005.

התשתית העובדתית ומיצוי ההליכים

6. ביום 27.12.08 פתחה ישראל במבצע צבאי רחב היקף ברצועת עזה, שזכה לכינוי "עופרת יצוקה".

במהלך הלחימה נהרגו כ-1,300 מתושבי רצועת עזה ונפצעו אלפים. נהרסו בתים ובניינים רבים ונזק גדול נגרם גם למתקני תשתית אזרחיים. המונים מתושבי רצועת עזה הפכו לפליטים, מבלי שיוכלו להימלט מאימי הקרבות.

לאחר 22 ימי לחימה, ב-17 בינואר 2009, הכריזה ישראל על הפסקת אש חד-צדדית, וכוחות הצבא הישראליים החלו לצאת בהדרגה מרצועת עזה וסיימו יציאתם ב-21 בינואר.

7. עם תום הלחימה, ביום 20.1.09, פנה ארגון בצלם למת"ק עזה, וביקש לאשר את כניסתו של העותר 1 לרצועה בהקדם, למטרת מפגש עם עובדי השטח של הארגון ברצועת עזה והדרכתם.

העתק פניית ארגון בצלם מיום 20.1.09 מצורף ומסומן ע/1.

8. למחרת היום, 21.1.09, נפגשו נציגי בצלם וארגוני זכויות אדם נוספים עם השר הרצוג, הממונה מטעם הממשלה על תיאום הסיוע ההומניטארי לאוכלוסייה האזרחית ברצועת עזה. בין השאר, התבקש השר הרצוג בפגישה לפעול על מנת לאפשר את כניסתם של נציגי ארגוני זכויות האדם לרצועה.

9. בהמשך לפגישה, נשלח ביום 27.1.09 מכתב מטעם ארגון בצלם וארגונים נוספים, בבקשה לפעול לאפשר למשלחות מטעם ארגוני זכויות האדם הישראליים להיכנס לעזה. במכתב הודגש כי יש חשיבות רבה לאפשר פעילות של ארגוני זכויות אדם ישראלים ברצועה, ולאפשר להם לבחון באופן בלתי אמצעי את צרכי האוכלוסייה, והסיוע לו היא נדרשת.

העתק הפנייה לשר הרצוג מיום 27.1.09 מצורף ומסומן ע/2.

10. ביום 27.1.09 הודיעה קצינה בשם אירית ממת"ק עזה לנציג בצלם, באופן לאקוני, כי הבקשה בעניינו של העותר 1 "סורבה קריטריונית". נציג בצלם הביע תמיהתו הרבה על התשובה – לאור חשיבות הדבר והעובדה שאך לאחרונה אושרה כניסתם לרצועה של נציגי ארגון זכויות האדם "רופאים לזכויות אדם", אולם התשובה נותרה בעינה: "לא קריטריונית!"

11. ביום 1.2.09 פנו העותרים למשיב, באמצעות המוקד להגנת הפרט, וביקשו לאפשר את כניסתם של העותרים לרצועה וכן את יציאתם מן הרצועה. במכתב התבקש תיאום כניסתם

כבר ליום 5.2.09.

העתק פניית המוקד להגנת הפרט מיום 1.2.09 מצורף ומסומן ע/3.

12. מלשכת המשיב נמסר טלפונית לנציגת המוקד להגנת הפרט, כי העניין מטופל על ידי סרן יסמין אוחנה, קצינת ב"מ.

אך המועד המבוקש – 5.2.09 – חלף, בטרם נתקבל מענה כלשהו לפנייה, למעט הודעה כי העניין "בטיפול".

13. משחלפו שבועיים ימים בלא כל מענה ענייני, פנה המוקד להגנת הפרט ביום 16.2.09 פעם נוספת למשיב, תוך שהוא מדגיש את דחיפות העניין ואת חשיבותו הרבה של גורם הזמן כאשר מדובר בנציגי ארגוני זכויות אדם המבקשים להיכנס לרצועה לאחר לחימה קשה.

בשל אופיו הדחוף של העניין התבקשה תשובת המשיב עד ליום 19.2.09, וצוין כי לאחר מכן ייאלצו העותרים לשקול פנייה לערכאות משפטיות.

העתק פנייתו הנוספת של המוקד להגנת הפרט מיום 16.2.09 מצורף ומסומן ע/4.

14. בינתיים, ביום 19.2.09, ניתנה תשובה מטעמו של השר הרצוג לפניית הארגונים. בתשובה נכתב כי כניסת משלחות של ארגוני זכויות אדם "אינם נכללים תחת מטריית העזרה ההומניטארית עליה מופקד השר הרצוג" וכי לשם השגת אישורי כניסה לרצועה יש "לפנות ישירות למשרד הביטחון האמון על כך". עם זאת, נמסר כי "בברור שערך המשרד מול משרד הביטחון, הובהר כי עפ"י הנחיות אלוף פיקוד הדרום, האחראי הביטחוני על הרצועה, חל איסור מוחלט של הכנסת הארגונים מטעמים של ביטחון אישי".

העתק התשובה מטעם השר הרצוג מיום 19.2.09 מצורף ומסומן ע/5.

15. מכיוון שלא נתקבלה כל תגובה מן המשיב לפניית המוקד להגנת הפרט, ניסה הח"מ ליצור קשר בדחיפות עם סרן אוחנה, אולם רק ביום שני, 23.2.09, עלה הדבר בידו. בשיחה הטלפונית מסרה סרן אוחנה כי "העניין בטיפול" וכי "מחר אמורה להיות תשובה סופית".

16. אולם גם למחרת היום, 24.2.09, שבה ומסרה סרן אוחנה כי "העניין עדיין בטיפול" וכי "מחר אמורה להיות תשובה סופית".

17. למחרת היום עשה הח"מ ניסיון נוסף לקבל תשובה מסרן אוחנה, אולם בבוקר מסרה סרן אוחנה כי היא "בודקת את העניין". מאז עלו בתוהו ניסיונות חוזרים ונשנים ליצור עמה קשר.

18. בנסיבות אלה, ולאור דחיפות העניין, לא נותר לעותרים אלא לפנות לבית משפט נכבד זה.

הטיעון המשפטי

חשיבות פועלם של ארגוני זכויות-אדם

19. ההגנה על זכויות-האדם היא יסוד יסודותיו של המשטר הדמוקרטי. יהיו שיאמרו, שההגנה על הפרט והסדרת היחסים בין הפרט לבין הציבור היא ה-*raison d'être* של המשטר המדיני. (ראו סעיפים 1 ו-1 א לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו).

20. מימושן של זכויות האדם תלוי בקיומה של שורה של רשתות ביטחון חברתיות. ראש וראשונה להן היא מערכת משפט, המגינה על זכויות אלו ונותנת סעד אפקטיבי כנגד פגיעה בהן. אולם אין עמידה לזכויות האדם ללא מערכות הגנה נוספות. ביניהן ניתן לציין את ההטמעה של זכויות האדם במערכת החינוך, את יצירתה של תרבות פוליטית שהפנימה את עקרון חירות האדם, את קיומה של עיתונות חופשית, ועוד. אחד היסודות החשובים ביותר להבטחת זכויות האדם הוא קיומם של ארגוני זכויות אדם פעילים, יעילים ואפקטיביים.

בדו"ח שהוגש בשנת 1998 לוועדה לזכויות האדם של האומות המאוחדות (בסעיף 588), התהדרה מדינת ישראל בתפקיד החשוב שממלאים בה ארגוני זכויות האדם ובחופש הפעולה המלא שלהם:

מדינת ישראל אינה מגבילה את זכותם של ארגונים לעסוק בפעילות לקידום זכויות אדם וכיבודן... ארגוני זכויות אדם נהנים באופן מלא מן הזכות להתאגד ולקדם את מטרותיהם השונות. קיימים עשרות ארגונים הפועלים בחופשיות ובהצלחה בכל תחומי זכויות אדם, ובכללם האגודה לזכויות אדם בישראל, מספר ארגונים המקדמים זכויות של ערבים, קואליציה של 53 ארגונים שונים הפועלים בתחום של זכויות ילדים, מעל 100 ארגונים העוסקים בזכויות של נשים, המרכז לפעילות דתית של התנועה ליהדות מתקדמת וארגונים אחרים המעורבים בנושאים הקשורים לחופש הדת, וארגונים הפועלים לקידום זכויותיהם של מוגבלים, הומוסקסואלים, מיעוטים, ארגונים הפועלים לקידום חופש המידע והדיבור ועוד ועוד. קבוצות אלו מילאו תפקיד מכריע בפיתוח דיני זכויות אדם בישראל. הם הגישו עצומות ופעלו במתן ייעוץ משפטי במספר גדול של פסקי דין של בית המשפט העליון בעניינים הנוגעים לזכויות אדם. הם גם מעורבים בצורה משמעותית בשתדלנות של חקיקה, ובאמצעות חברי כנסת – ביוזמות חקיקה הנוגעות לזכויות אדם. הדו"חות והוועידות שלהם זוכים לכיסוי נרחב בתקשורת, ופרסומיהם מופצים בחופשיות בישראל ובחו"ל. הם משתפים פעולה עם ארגונים בינלאומיים לזכויות-אדם, ומקיימים פעילות מגוונת של פרסומת ואיסוף תרומות בחוץ לארץ. פעילותם של ארגונים לזכויות אדם אינה מוגבלת בכל דרך שהיא ע"י רשויות ממשלתיות.

אכן, ארגוני זכויות האדם הם נדבך חשוב בהבטחת זכויות האדם. למדינה ולציבור בכללו אינטרס מובהק בפעילותם החופשית ובקידומם. ההכרה בחשיבות זו של ארגוני זכויות האדם איננה משתקפת בהחלטת המשיבים בענייננו.

21. גם היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז, הדגיש את חשיבות פועלם של ארגוני זכויות האדם. כך, למשל, במכתב מטעמו לארגון בצלם (אשר נכתב בעקבות השתלחות בוטה כלפי ארגוני זכויות האדם במסמך שהוגש לביהמ"ש מטעם הפרקליטות) הבהיר כי:

הארגונים לזכויות האדם – ובהם "בצלם" ו"המוקד להגנת הפרט" – ממלאים תפקיד חשוב וחיוני בהגנת זכויות האדם בישראל, ובהתאם לכך יש להתייחס אליהם, ללא קשר למחלוקת לגבי עמדה כזו או אחרת שהארגונים נוקטים. זהו מעיקרי מהות כיבוד זכויות אדם.

העתק מכתבו של היועץ המשפטי לממשלה מיום 9.3.06 מצורף ומסומן ע/6.

22. הנגישות של ארגוני זכויות האדם לאוכלוסייה הנוקדת לשירותיהם, היא בעלת חשיבות מיוחדת כשמדובר באנשים הנוקדים להגנת המשפט הבינלאומי ההומניטארי. לאור זאת, קובע סעיף 30 לאמנת ג'נבה הרביעית כי –

Protected persons shall have every facility for making application... to any organization that might assist them.

These several organizations shall be granted all facilities for that purpose by the authorities, within the bounds set by military or security considerations...

[T]he Detaining or Occupying Powers shall facilitate, as much as possible, visits to protected persons by the representatives of other organizations whose object is to give spiritual aid or material relief to such persons.

23. הצהרת האו"ם בדבר מגיני זכויות אדם (1999) קובעת בסעיף 16 כי:

Individuals, non-governmental organizations and relevant institutions have an important role to play in contributing to making the public more aware of questions relating to all human rights and fundamental freedoms through activities such as education, training and research in these areas...

וסעיף 18 מוסיף:

Individuals, groups, institutions and non-governmental organizations have an important role to play and a responsibility in safeguarding democracy, promoting human rights and fundamental freedoms and contributing to the promotion and advancement of democratic societies, institutions and processes.

24. גם החלטת האו"ם בעניין זה, משנת 2005, מדגישה כי:

Human rights are always increasingly at risk as peace and security begin to break down and a situation slides towards and into armed conflict. Defenders conduct missions into barely accessible regions of a country in conflict, interview

victims and witnesses, conduct investigations, corroborate information, and then document and report on their findings. Their activities sometimes provide the only restraint on the behaviour of combatants and allow the international community to remain at least partially apprised of a changing situation [...]

There should be no hesitation in saying that without the work of human rights defenders, today, in countries where there is ongoing armed conflict, millions of people would be much more vulnerable to violations of their rights to life, physical integrity, liberty, food, health, adequate housing, education and many others, and the United Nations system would be much less well equipped to address the conflict.

(United Nations, General Assembly, Human rights questions: human rights questions including alternative approaches for improving the effective enjoyment of human rights and fundamental freedoms, UN Doc. A/60/339, 7 Sep. 2005)

25. לפחות מבחינת מראית פני הדברים, התנהלות המשיבים בעניין זה מעוררת חשד של ניסיון להצר את צעדיהם של ארגוני זכויות האדם ולתקוע מקלות בגלגלי פעילותם החשובה – אשר מסיבות ברורות אינה תמיד נוחה למשיב.

חופש המידע וזכות הציבור לדעת

26. עיקר עבודתו של ארגון בצלם היא איסוף מידע, בדיקתו והפצתו. פעילות זו חיונית לא רק לטובת תושבי השטחים הכבושים עצמם, אלא גם על-מנת להבטיח את זכותו של הציבור – בארץ ובעולם – לדעת אודות המציאות ברצועת עזה ואודות מצב זכויות האדם בה. חופש המידע – והזכות לספק מידע לציבור – הן זכויות מוגנות, שאינטרסים אחרים נסוגים מפניהן.

27. לאחרונה נזקק בית-משפט נכבד זה לשאלת מימושה של זכות הציבור לדעת, אפילו בעת מלחמה ממש. בבג"ץ 9910/09 **התאחדות כתבי החוץ בישראל נ' אלוף פיקוד הדרום** (לא פורסם; 2.1.09), נדון האיסור על כתבי חוץ להיכנס לרצועת עזה בעת שמבצע "עופרת יצוקה" היה בשיאו. העתירה נדחתה רק לאחר שהושג הסדר שאיפשר כניסה של קבוצת עיתונאים לסיקור האירועים, וזאת על אף שאותה עת התנהלו "פעולות לחימה נרחבות":

בתגובתם המקדמית לעתירה טענו המשיבים כי הגבלת המעבר של עיתונאים זרים לרצועה נעשתה בעקבות ההסלמה במצב הביטחוני ברצועה בחודש נובמבר 2008 [...]

ביום 1.1.09 הגישו המשיבים הודעה לבית המשפט בה נאמר, כי לאחר ששקלו את הצעת בית המשפט, הוחלט לאפשר כניסת מספר מוגבל ומצומצם של עיתונאים זרים לרצועה באותם מועדים בהם פועל מעבר ארז ממילא [...]

הגענו למסקנה כי בהתחשב במצב הנוכחי השורר ברצועת עזה, בה מתנהלות פעולות לחימה נרחבות בעת הזו, הנוהל שגובש על ידי המשיבים מבטא איזון...

בית המשפט הוסיף וציין כי :

חופש הביטוי וחופש העיתונות, כמו גם זכות הציבור לדעת, עומדים בעינם גם בתקופה של לחימה, ואף יש להם חשיבות מיוחדת בתקופה זו. (ההדגשה הוספה; ע.ב.).

28. יכולתו של הציבור לדעת, להיות חשוף למקורות מידע שונים ולהחליף מידע, מהווה תנאי הכרחי למימושה של הזכות לחופש ביטוי. חשובים לעניינו דבריו של כב' השופט מצא :

זכות הציבור לדעת הינה אחד מנגזריו המרכזיים והחשובים של חופש הביטוי, שכמאמרו של השופט אגרנט... מהווה "זכות עילאית" בשיטתנו. אכן, בלא היכולת להחליף דיעות, להפיץ ידיעות ולקבלן, אין חופש הביטוי יכול להתממש... וכשם שהשמירה על חופש הביטוי מהווה ערובה ראשונה במעלה לקיומו של התהליך הדמוקרטי ולהבטחתן של זכויות יסוד אחרות... כך אף כיבודה של זכות הציבור לדעת מהווה תנאי להגשמתו של חופש הביטוי.

(בג"ץ 5771/93 ציטרין נ' שר המשפטים, פ"ד מח(1) 661, 673 (1993)).

29. הזכות לחופש מידע, וזכותו של הציבור בישראל ובעולם לדעת, משפיעות על התודעה ועל הזכות לחופש ביטוי. על חשיבות חופש המידע, עמד בהרחבה כב' הנשיא (כתוארו אז) ברק :

חופש המידע נועד להגשים מספר אינטרסים עיקריים. ראש וראשון להם הוא האינטרס בדבר חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת... חירות הביטוי היא "ציפור נפשה" של הדמוקרטיה - זכות יסוד שהיא גם עקרון-על בכל משטר דמוקרטי... חופש הביטוי נמנה עם חירויות היסוד של האדם בישראל, וניתן לומר עליו כי ניצב הוא בנדבך העליון של זכויות היסוד. שהרי, "בלא דמוקרטיה אין חופש ביטוי, ובלי חופש ביטוי אין דמוקרטיה" [...]

חירות הביטוי היא, למעשה, שם קוד ל"אגד של זכויות" (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג(3) 840, 861). "להגשמת חירות זו דרושות זכויות נוספות המאפשרות לאזרח לבטא את דעותיו, ואשר בלעדיהן הופך חופש הביטוי לאות מתה" (בג"ץ 606/93 קידום יזמות ומו"לות (1981) נ' רשות השידור, פ"ד מח(2) 1; ע"פ 7528/95 הלל נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 89, 95). אחת מן הזכויות המרכזיות הנגזרות מחופש הביטוי היא הזכות לדעת ולהיחשף למידע. אין לכם חופש ביטוי בלא זכות לדעת, ואין לכם זכות לדעת בלא חופש מידע. כדברי הנשיא ברק, ללא מידע אין דעה, בלא דעה אין ביטוי, ללא ביטוי אין שכנוע, ללא שכנוע אין התמודדות, ובאין התמודדות קיים חשש שהאמת לא תצא לאור (ראו בג"ץ 399/85 חבר הכנסת הרב מאיר כהנא נ' הועד המנהל של רשות השידור, פ"ד מא(3) 255). "בהעדר אמצעים נאותים לאיסוף מידע נפגע מימוש עקרון חופש הביטוי" (בג"ץ 6218/93 ד"ר שלמה כהן, עו"ד, נ' לשכת עורכי הדין, פ"ד מט(2) 529).

(עע"מ 6013/04 מדינת ישראל - משרד התחבורה נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, תק-על 2006(1) 14, 20 (2006)).

30. זאת ועוד: זכות הציבור לדעת מקבלת חשיבות מיוחדת במצב של נתונים סותרים ו"מלחמת גירסאות" ביחס למתרחש ברצועת עזה. מובן כי עבודת ארגוני זכויות האדם, המחויבים לכללים אוניברסליים שאינם מבדילים בין אדם לאדם ומחויבים לאמות מידה של אמינות, מקבלת משנה תוקף בנסיבות כאלה.

הזכות לכבוד, לחופש העיסוק ולחופש התנועה

31. החלטת המשיבים פוגעת בזכויותיהם של העותרים לחופש העיסוק, לכבוד ולחופש התנועה.
32. על האינטרס הציבורי בעיסוקם של העותרים ועל החשיבות שלו להגנת זכויות האדם כבר הרחבנו. אולם מעבר לכך, מדובר גם בזכויות החוקתיות שלהם.
33. הזכות לחופש התנועה היא הביטוי המרכזי לאוטונומיה של האדם, לבחירתו החופשית ולמימוש יכולותיו וזכויותיו. הזכות לחופש תנועה נמנית עם הנורמות של המשפט הבינלאומי המנהגי.

וראו:

- סעי' 6 (א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו; בג"ץ 6358/05 ואנונו נ' אלוף פיקוד העורף, תק-על 2006(1) 320, פסקה 10; בג"ץ 1890/03 עיריית בית לחם ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(1) 1114, פסקה 15; בג"ץ 3914/92 לב נ' בית הדין הרבני האיזורי, תק-על 94(1) 1139, 1147.

34. הזכות לחופש התנועה היא המנוע שמניע את מארג זכויותיו של האדם, המנוע שמאפשר לאדם לממש את האוטונומיה שלו, את בחירותיו. כאשר מגבילים את חופש התנועה נפגע אותו "מנוע" וכתוצאה מכך חלק מהאפשרויות והזכויות של האדם חדלות מלהתקיים. כבודו כאדם נפגע. מכאן החשיבות הרבה המיוחדת לזכות לחופש התנועה.

סיכומם של דברים

35. קשה להפריז בחשיבות הרבה שבכניסת נציגי ארגוני זכויות האדם לרצועת עזה שלאחר הלחימה. קיימת חשיבות עליונה לאפשר את כניסתם של עובדי אותם ארגונים, אשר לנגד עיניהם ניצבת השמירה על זכויות אדם, ומבקשים מן הצד האחד ללמוד מקרוב את פני הדברים ברצועה, להגיע לאותם אנשים השרויים במצוקה והנוזקים לסיוע ולתעד את המצב שם, וכן להכשיר אנשי מקצוע, אשר יוכלו להמשיך במשימה החשובה גם בעתיד.
36. על אף החשיבות הברורה, סירב המשיב להתיר את כניסתו של העותר 1, ומשתהה בטיפול בבקשתם של העותרים כולם – על אף שמוכן שגורם הזמן משחק תפקיד מרכזי בעניין זה.
- לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבים, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.